

[Hert Petersen.]

hvor man har lave lønomkostninger, ikke af den grund klarer sig særlig godt i den internationale konkurrence.

Dér vil jeg minde om det eksempel, jeg selv har fremdraget tidligere — og det er måske efterhånden noget næsten monomant hos mig; jeg har gjort det mange gange i denne sal, men jeg får ikke så mange kommentarer til det — at vi behøver ikke at gå til udviklingslandene, vi kan gå til det højt industrialiserede Storbritannien, det var jo egentlig dér, den industrielle revolution fandt sted. Dér kan vi konstatere, at i en 10-årig periode op til sidste år lå lønudviklingen godt og vel 30 pct. under det vesteuropæiske gennemsnit, men det har ikke forbedret den britiske konkurrenceevne en døjt. Så når jeg får den cadeau af hr. Ingomar Petersen, at jeg også interesserer mig for konkurrenceevne — og det er dog mærkeligt, at hr. Ingomar Petersen først opdager det nu — skal denne interesse for konkurrenceevne ses i sammenhæng med en klar erkendelse baseret på kendsgerninger af, at lønomkostningerne ikke er den eneste og måske ikke engang den vigtigste faktor, når det drejer sig om konkurrenceevnen; den britiske udvikling tyder i hvert fald på noget helt, helt andet. Men den britiske udvikling kan jeg ikke få nogen kommentar til i dette folketing fra de borgerlige partiers side, og den tavshed synes jeg i sig selv er talende nok.

Så sagde statsministeren, at jeg havde sagt, regeringen måske fandt det vigtigere at bekæmpe inflation end arbejdsløshed. Det er en misforståelse fra statsministerens side, det har jeg ikke sagt eller i hvert fald ikke ment. Jeg pegede på, at der var regeringer i andre lande, lande, som spiller en stor rolle for vores samhandel, hvor man i øjeblikket kører den politik, at man anser det for vigtigere at bekæmpe inflationen end arbejdsløsheden, først og fremmest Vesttyskland, men også USA. Det medfører, at perspektiverne på mange måder ser mere dystre ud, end de ellers ville gøre, og at det igen kræver, at der skal gøres en ekstraordinær indsats herhjemme.

Hr. Johan Philipsen var utilfreds med, at jeg havde kritiseret landbrugets eksportfremstød. Det er nu ikke en kritik, som kommer fra mig alene; jeg har såmænd hørt

også det, som hr. Johan Philipsen ville kalde ansvarlige politikere, fremføre denne kritik. Sagen er jo nemlig den, at man kan føre lange diskussioner om omkostninger osv., og man kan måske også presse omkostningerne ned, men hvis der ikke bliver gjort noget for at afsætte de varer, som bliver produceret, bliver de ikke afsat. De afsættes ikke af sig selv. Jeg synes, det var meget interessant, at netop konservesindustrien blev fremdraget af hr. Johan Philipsen. Den har været ramt af alvorlige afsætningsvanskeligheder, nogle af dem er fuldt ud, jeg vil ikke sige acceptable, men forståelige, for når dollarkursen falder, rammer det den danske konservesindustri, der afsætter sine varer til USA. Men heroverfor står en passivitet fra konservesindustriens side med hensyn til at finde nye markeder, en passivitet, som ikke jeg alene kritiserer, men som jeg som sagt også har hørt det, hr. Johan Philipsen vil kalde ansvarlige politikere, kritisere ganske kraftigt. Hvorfor prøver man ikke at komme ind på helt andre markeder end netop det amerikanske, hvor man har vanskeligheder i øjeblikket? Hvorfor eksperimenterer man ikke med emballage, med salgsmuligheder andre steder? Det gør man ikke. Sandheden er, at man forholder sig passivt, og så klager man over de høje lønninger herhjemme og påstår, det er deres skyld.

Hr. Auken gjorde nogle betragtninger over den kommunistiske dagsorden, som jeg synes det var lidt svært at følge. Jeg forstod på det hele, at han ikke ville acceptere den kommunistiske dagsorden, fordi regeringen alligevel fører den ud i livet; man har en plan for nedsættelse, formindskelse af arbejdsløsheden, hvorfor skulle man så vedtage en dagsorden om det?

Hvis det var helt rigtigt, ville jeg heller ikke have flere bemærkninger, men jeg tror blot, det ville klare debatten og klare opfattelsen ude i offentligheden, hvis man her i tinget fik lejlighed til at drøfte en helt konkret plan for bekæmpelse af arbejdsløshed. Det kan vi altså ikke få.

I stedet for har vi fået i hr. Aukens første indlæg nogle betragtninger om, hvad der skal gøres, og det drejer sig om 1) en socialt afbalanceret stram indkomstpolitik for hele befolkningen med særlig hensyntagen til de lavestlønnede, 2) en erhvervsfremmende